

JÓNA DÁVID

A tavasz

Tavasz 1.

Kicsorog a tél az ereszen,
a domb ívének zöldül palástja,
arcot melenget a napsugár,
a hirtelen-fény a szemet bántja,
olyan az ember, mintha szalutálna
ahogy a határban a messzeséget nézi.

Illékony sóhaj, felszisszen a föld,
levéltölcsérben hóvirág-lámpa,
a hegy sapkája még fehéres,
de köpenye már mohazöld,
nagy zsebébe észrevétlenül
a telet belecsempészi.

Tavasz 2.

Cserepek ülnek az ablakpárkányra,
dorombol és görbül a macska,
gyöngyházfény-égen a fecske
a szelekkel játszva az eget simogatja.

Tavaszi 3.

Repül két sarló, sólyomnak szárnya,
völgyek ölében hangtalan suhan,
feltartott fejjel, kihúzott nyakkal,
méltósággal, arisztokratikusan.

Csőrében egy felhő,
karmában egy szikla-cafat,
vijjog egyet, kiejti,
de villámgyorsan utánakap.

Tavaszi 4.

Kezdhetjük újra, útjainkra kaptunk áldást,
félelmeinkre pedig egy reménnyel bélelt hajnalt,
olyan az ég alja a horizonton így reggel,
mint egy szétfolyt vaníliafagyalt.